

rede har bemærket, holdt os til Ændringen, Bestemmelserne om Midlernes Tilvejebringelse, som det forekommer os kun er en simpel og ret naturlig Konsekvens af de forandrede Forhold, som for Statens Kredit ere fremkomne, siden Tiendeafløsningsloven blev vedtagen.

Jeg skal hermed paa det bedste anbefale Lovforslaget til Regeringens og Tingets Velvilje; det er Forslagsstillernes Opfattelse, at hvis det kunde blive gennemført, vilde det meget væsentlig bidrage til, at der kunde blive god Gænge i Tiendeafløsningen, og det er dog det, vi alle ønske. Endelig gør jeg opmærksom paa, at dersom man paa den Maade kunde faa nogle Millioner aarlig billige Penge ind til Landet, vilde det heller ikke være uden Betydning for Renteforholdene herhjemme.

Finansministeren (Herring): Da det foreliggende Lovforslag saa godt som udelukkende har finansiell Betydning for Staten, skal jeg i Overensstemmelse med min Kollega, Landbrugsministeren, udtale mig derom. Jeg kan gøre det kort, eftersom dette Lovforslag jo har ligget for tidligere. Det blev fremsat i Samlingen 1894—95, og den Gang havde jeg som Indenrigsminister Forslaget til Behandling. Jeg udtalte mig den Gang vidtløftig om det, gennemgik Forslaget og paaviste de Mangler, det havde efter min Opfattelse. Jeg kan altsaa henvise til disse Udtalelser, idet jeg tillige bemærker, at min Opfattelse ikke har forandret sig siden. Jeg tror, det vil være meget vanskeligt at gennemføre de Bestemmelser, her er Tale om. Jeg skal kun minde om, at ved Behandlingen af Tiendeloven var et af de Spørgsmaal, som var særligt under Overvejelse, og som voldte Vanskelighed: hvorledes man skulde stille sig med Hensyn til Tiendelaan, og der lagde man i alt Fald fra Landstingets Side Vægt paa, at Forholdet blev ordnet saaledes, som det er i Tiendeloven, nemlig at Staten giver Laanet, men at det er Laaneren uvedkommende, hvorledes Staten skaffer Pengene. Det var altsaa i selve Loven fastslaaet, under hvilke Vilkaar Laanene skulde ydes, og de ere ikke afhængige af, om Staten for at skaffe de fornødne Penge til Laanene maa udstede

Obligationer til 3½ eller 3 pCt. Det er Laanerne uvedkommende. Det holdt man paa under Forhandlingerne den Gang, og jeg tror ikke, det vil være let at komme bort fra det igen. Den Vej, man tænker sig i Lovforslaget, gaar jo ud paa, at Laanevilkaarene skulde være afhængige af, paa hvilke Vilkaar Staten skaffer Laanet for hvert enkelt Tilfælde, saaledes maa jeg i alt Fald forstaa § 2. Den ærede Ordfører (Dalsgaard) talte ganske vist om, at Staten kunde faa en Chance ved at indkøbe sine Obligationer i et belejligt Øjeblik, men det maa være en Fejltagelse af den ærede Ordfører, thi efter § 2 maa Staten sælge sine Obligationer for at skaffe Penge, umiddelbart før Udlaanet finder Sted, det er nemlig dette Salg, der bestemmer Laanevilkaarene. Det er en meget uheldig Fremgangsmaade, saa uheldig, at jeg tror, at hvis man ikke kan faa det forandret, vil det allerede være tilstrækkeligt til, at Lovforslaget ikke kan gennemføres. Det er uheldigt, fordi Forholdet ingenlunde er det, at man med Lethed kan afsætte Statens 3 pCt.s Obligationer til en rimelig Kurs. Man maa ikke tage fejl af, at Staten, naar den optræder som Laantager i større Maalestok, som det er sket de to sidste Gange, i 1897 og 1894, kan faa kontraheret et Laan til 3 pCt. paa gode Vilkaar. Det er noget helt andet, naar man skal afsætte Smaaposter. Med dem kan man ikke gaa til Udlandet, man maa søge det indenlandske Marked, men man er der afhængig af Købelysten over for 3 pCt.s Statsobligationer, der i Virkeligheden i det købende Publikums Øjne ikke ere meget mere værd end Kreditforeningsobligationer til 3 pCt. Den Kurs, der noteres i Listerne, er som oftest nominel for 3 pCt.s Statsobligationer. Det gælder ogsaa den Kurs, der noteres paa udenlandske Børser i saa Henseende, navnlig paa Paris' Børs, idet der der kun finder en ringe Omsætning Sted af 3 pCt.s Statsobligationer. Jeg nævner disse tekniske Vanskeligheder ved en Gennemførelse af Lovforslaget og fastholder saa, hvad jeg udtalte i Marts 1895 — da var det vistnok, at Lovforslaget første Gang var til Forhandling. — Jeg skal sluttelig sige, at saavel min Kollega som jeg ere villige til at for-